



N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὅδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές: ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Τονυ.— Βσεβολδὸ Κρεστόδσκη: ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου.— Ζαβιὲ δὲ-Μοντεπέρ: Ἡ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παρ. Παγᾶ.— ΤΟ ΚΑΚΟΝ ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΦΕΡΕΙ ΚΑΛΟΝ, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ



Emmanuel

LADOSTE JEUNE

Εἰς τὴν πρώτην συνάντησίν μας θὰ εὖ συλλάβω. (Κεφ. IB')



EMMANOYHA TONZALDES

## ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

IB'

Ἄψευδης λεμβοῦχος.

Ἡ κραυγὴ τῆς γλαυκός, ἣν ὁ Μουσερόν ἐξέβαλεν ἵνα βολιδοσκοπήσῃ οἰνοῖ τὸ βάθος τῆς σκοτεινῆς ἀβύσσου, εἰς ἣν ἠτοιμαζέτο νὰ εἰσδύσῃ, πενθίμως ἀντήχησεν ὑπὸ τὸν ἠχηρὸν θόλον τοῦ ὑπογείου.

Ὁ στρατάρχης, ὅστις πρὸ δύο ὥρων ἦν βεθυθισμένος εἰς βαθεῖαν σκέψιν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ ἀψύχου τῆς καθειργμένης σώματος, ἀνεσκίρτησεν ἐπὶ τοῦ ξυλίνου αὐτοῦ σκίμποδος.

— ὦ! ὦ! ἐπιθύρισε τρίβων τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἰδοὺ σημεῖον, τὸ ὁποῖόν μᾶς ἀγγέλλει νέον τι συμβεβηκός... Πρόσοχή, Πομπεράν!

Ὁ Πομπεράν ἦν ἤδη ὀρθίος ἀτενίζων τὴν θύραν τοῦ ὑπογείου καὶ τὰς κιγκλίδας ἐπὶ τῆς λίμνης.

Ἡ δᾶς, ἣν ὁ Διδιὲ ἀπερχόμενος προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἤγγιζεν εἰς τὸ τέλος αὐτῆς, μὴ ρίπτουσα πλέον εἰμὴ ἀσθενές καὶ ὑποτρέμον φῶς.

Ἐν τούτοις ὁ Πομπεράν εἶδεν εἰς τινα σκοτεινὴν γωνίαν τοῦ ὑπογείου εἶδος γιγαντιαίας ἀράχνης, ἣτις, κρεμαμένη ἀπὸ τοῦ νήματος αὐτῆς, κατήρχετο ἀπὸ τοῦ θόλου εἰς τὸ ἔδαφος μετὰ παραδόξων κινήσεων.

Μόλις ἤγγισε τὸ ἔδαφος, διὰ τριῶν πεδημάτων ἔφθασε μέχρι τοῦ σιδηροῦ κλωβοῦ καὶ ἐκείθεν ἐπλησίασε τοὺς δύο φυλακισμένους.

Τότε μόνον ὁ στρατάρχης καὶ ὁ Πομπεράν ἀνεγνώρισαν ἐν τῇ τερατώδει ἐκείνῃ ἀράχῃ τὸν νάνον Μουσερόν.

— Πῶς! εἶσαι σύ, πιστὲ ὑπηρέτα! εἶπεν ὁ κύριος Βουρβόνος.

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἐκλαμπρότατε, ἀπήντησε χαμηλοφῶνως ὁ Μουσερόν, νεύων τῷ κυρίῳ αὐτοῦ νὰ σιωπήσῃ.

— Διὰ τίνας ὁδοὺ ἦλθες ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ Πομπεράν χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— Θέλων νὰ σᾶς ὁμιλήσω ἐμπιστευτικῶς, ἐξηκολούθησεν ὁ νάνος χαμηλῶν ἔτι μᾶλλον τὴν φωνήν, ἐξέλεξα κατ' ἀνάγκην τὸν σωτήνα τοῦ ὠτός.

— Ὡμίλει ταχέως, Μουσερόν, διέκοψεν ὁ στρατάρχης, φέρεῖς κἀνὲν λυπηρὸν νέον;

— Φέρω κατὰ πρῶτον μίαν φιάλην παλαιοῦ οἴνου, ἀπήντησεν ὁ νάνος σύρων θριαμβευτικῶς ἐκ τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ μακρὰν φιάλην.

Οἱ δύο φυλακισμένοι ἤρπασαν αὐτὴν

καὶ ἐπιον ἀδελφικῶς ἐκ τῆς αὐτῆς φιάλης, ἐλλείψει ποτηρίων· ἅμα δ' ὡς ἐκενώθη αὕτη:

— Παιδίον, εἶπεν ὁ στρατάρχης, ὁ οἶνός σου μοὶ ἐζωογονήσῃ τὴν καρδίαν.

— Ἴδοὺ τί θά τιν ζωογονήσῃ ἔτι περισσότερο, ἀπήντησεν ὁ νάνος κρούων ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς του τὰς δύο κλεῖδας.

— Τί κλεῖδες εἶναι αὐταί, Μουσερόν; ἠρώτησεν ὁ Πομπεράν.

— Ἡ μικροτέρα, ἀπήντησεν ὁ νάνος, ἀνοίγει αὐτὸ τὸ ὑπόγειον, ἡ δὲ ἄλλη ἀνοίγει τὴν κιγκλίδα ἐκεῖ... πρὸς τὴν λίμνην, ὅπου εὐρίσκεται μία λέμβος. Μετὰ τὴν λέμβον ταύτην ταχέως εἰμπορεῖ τις νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην καὶ ἡ ἄλλη ὄχθη, διάβολο! εἶναι ἡ ἐλευθερία, ἂν σᾶς κρατῇ ἡ καρδιά, ἐκλαμπρότατοι.

— Ὁ Φραγκῆσκος λοιπὸν ἔφυγεν ἀπὸ τὸν πύργον; ἠρώτησεν ὁ στρατάρχης.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ νάνος· τούναντίον, ἔστησεν ἐδῶ δι' ὀκτὼ ἡμέρας τὸ στραταρχεῖόν του ἀπολαμβάνων θήρας καὶ ἔρωτας καὶ ἀναμένων νὰ μάθῃ εἰδήσεις περὶ τοῦ κυρίου Βουρβόνου.

— Μὰ τὴν ἀγίαν Βαρβάραν! ἂν οὕτως ἔχῃ, ἀνέκραξεν ὁ στρατάρχης, τῷ παραχωρῶ τὴν θέσιν. Ἄνοιξον τὰς θύρας παιδίον, καὶ φέρε τὴν λέμβον, διότι πρὶν ὁ Φραγκῆσκος φύγῃ ἐκ τοῦ πύργου, θὰ ἀφήσω τὴν Γαλλίαν!

Ὁ Μουσερόν ἔσπευσε νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς δύο φυλακισμένους μεθ' ἑδραμεν εἰς τὴν λέμβον.

Ὁ Βουρβόνος ἠτοιμαζέτο ν' ἀκολουθήσῃ αὐτόν, ὅτε ὁ Πομπεράν τὸν ἐκράτησεν.

— Ἐκλαμπρότατε, εἶπε, μὴ διαπράξετε τὴν ἀφροσύνην, σᾶς ἐξορκίζω, νὰ φύγετε τοιοῦτοτρόπως.

— Ἡ εὐκαιρία τούναντίον εἶναι κατάλληλος, πιστέ μου σύντροφε, διότι θωρακοφόροι καὶ τοξόται, κουρασθέντες ἐκ τῶν ἀνεπιτυχῶν ἐρευνῶν αὐτῶν, ἐπανέρχονται εἰς τοιαύτην ὥραν, πεπεισμένοι ὅτι εἶχον κακὰς πληροφορίες καὶ ὅτι ἀπώλεσαν τὰ ἴχνη μας.

— Ἐκλαμπρότατε, ὑπέλαβεν ὁ Πομπεράν, ἡ θεία Πρόνοια, ἣτις μᾶς ὠδήγησεν ἀπὸ τῆς Σαντέλ μέχρις ἐδῶ καὶ μᾶς ἔσωσεν ὡς ἐκ θαύματος ἐκ τοιούτων κινδύνων, δύναται νὰ μᾶς λείψῃ. Ἄς πιστεύσωμεν εἰς τὴν Πρόνοιαν, ἀλλ' ἄς φροντίζωμεν καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ διὰ τὴν σωτηρίαν μας.

— Ἀλλὰ διὰ νὰ φροντίσωμεν, ἀγαπητὲ Πομπεράν, εἶπεν ὁ κύριος Βουρβόνος, νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἐξέλθωμεν τῆς φυλακῆς.

— Ἐχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, ἀπήντησεν ὁ εὐγενής. Τί ὥρα εἶναι, Μουσερόν; ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος τῷ νάνῳ, ὅστις κρατῶν τὰς δύο κώπας ἀνέμενε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

— Δύο ὥραι ἐσήμανον, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Μουσερόν, διότι ἀκούω τὰ βήματα τῶν φυλάκων, οἵτινες ἀλλάζουσι τὰς φρουράς.

— Τρεῖς ὥραι θὰ μοὶ ἀρκέσωσιν, ἐκλαμπρότατε, ἐξηκολούθησεν ὁ Πομπεράν, διὰ νὰ μεταβῶ καὶ εὐρὼ τὰς κυρίας δὲ

Βαρὲν καὶ δὲ λ' Ἐσκύρ, τὰς ὁποίας ἐπεφόρτισα νὰ προηγῶνται καὶ νὰ μᾶς ἀνοίγωσι τὴν ὁδόν. Μετὰ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν θὰ ὀργανίσω ἀθέατον φρουράν, ἔτοιμον πάντοτε νὰ σᾶς ὑπερασπίσῃ ἐν πεοιπτώσει προσβολῆς. Ἄμα πέντε ὥραι σημάνωσι, διέλθετε τὴν λίμνην καὶ μεταβήτε εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην. Θὰ μὲ εὑρετε ἐκεῖ, μετὰ εἴκοσιν ἐκ τῶν πιστοτέρων ὀπαδῶν σας, πάντων ἰσχυρῶν καὶ ἐτοιμῶν νὰ χύσωσι δι' ἡμᾶς τὴν τελευταίαν ρανίδα τοῦ αἵματος αὐτῶν.

— Πομπεράν, διέκοψεν ὁ στρατάρχης, ἡ ἐπιχειρήσις εἶναι λίαν παράτολμος, ὥστε νὰ σὲ ἀφήσω νὰ τὴν ἐκτελέσῃς μόνος. Δὲν θὰ μὲ ἀφήσῃς καὶ θὰ φύγωμεν ὁμοῦ.

— Τοῦτο εἶναι ἀφροσύνη ἀσύγγνωστος, ἐκλαμπρότατε, ἀπήντησεν ὁ Πομπεράν καὶ θὰ ἔχω τὸ θάρρος νὰ μὴ ὑπακούσω. Σκεφθῆτε ὅτι ἐκ τῆς σωτηρίας σας ἐξαρτᾶται ἡ τύχη ὅλων τῶν ὀπαδῶν σας.

— Ἐλα, πιστέ μου! εἶπεν ὁ στρατάρχης στενάζων, φύγε μόνος, ἀφοῦ εἶναι ἀνάγκη.

— Εὐχαριστῶ, ἐκλαμπρότατε! Καὶ ὑμεῖς τὴν πέμπτην ὥραν, ἅμα ἀκούσετε τὸν κῶδωνα τῆς ἐκκλησίας τοῦ πύργου σημαίνοντα τὸν ἐσπερινόν, ἔλθετε πρὸς ἡμᾶς.

— Θὰ ἡμαί πιστὸς εἰς τὴν συνέντευξιν, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Βουρβόνος διὰ φωνῆς σοβαρᾶς καὶ ἐπισήμου. Ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν συμβῇ βασιζομαι εἰς σέ, ὡς σὺ δύνασαι νὰ βασισθῆς εἰς ἐμέ.

Ὁ Πομπεράν ἠσπᾶσθη τὴν χεῖρα τοῦ στρατάρχου καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν λέμβον, ἔνθα ἀνέμενον ὁ Μουσερόν, εἶτα χαιρετῶν διὰ νεύματος τὸν κύριον Βουρβόνον:

— Μετ' ὀλίγον, ἐκλαμπρότατε, εἶπεν.

— Μετ' ὀλίγον, ἐπανάλαβεν ὁ στρατάρχης, καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὲ βοηθήσῃ, φίλε!

Ἡ λέμβος διηυθύνθη πρὸς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην, ὁ δὲ Βουρβόνος, ὅστις ἠκολούθει αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, τὴν εἶδεν ἐξαφανιζομένην ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐκ τῆς λίμνης ἀναδιδομένης ὁμίχλης.

Ὁ Μουσερόν ἐπανῆλθε σιωπηλῶς ὡς ἀπῆλθεν, ἀφοῦ δὲ προσέδεσε τὴν λέμβον καὶ ἐπανεκλείσει τὴν κιγκλίδα:

— Λοιπὸν! κύρ Μουσερόν, εἶπεν ὁ στρατάρχης, τὸ ταξίδιον ἦτο καλόν;

— Ναί, ἐκλαμπρότατε, ὑπέλαβεν ὁ νάνος, χάρις ὁμως εἰς τὴν ὁμίχλην, διότι διὰ μέσου τοῦ σκότους εἶδα τὰς σκιάς τῶν φυλάκων, οἵτινες ἔνοπλοι ἐπρόσεχον ἐπὶ τῆς λίμνης.

— Οἱ παμπόνηροι, ὡς φαίνεται, καλῶς φυλάττουσιν, εἶπεν ὁ κύριος Βουρβόνος.

— Τόσον καλῶς, ἐκλαμπρότατε, ὥστε πολὺ ἀμφιβάλω ἂν δυνηθῆτε τὴν πέμπτην ὥραν νὰ διέλθετε, χωρὶς νὰ παρατηρηθῆτε.

— Τί σημαίνει; Δὲν ἀπέχει τόσον πολὺ ἢ μία ὄχθη ἀπὸ τῆν ἄλλην.

— Δὲν ἀπέχει ὁμως πολὺ καὶ τὸ τεῦχος ἀπὸ τὴν λίμνην.

— Μετὰ δέκα κωπηλασίας, ἐξηκολούθησεν ὁ στρατάρχης, δύναται τις νὰ φθάσῃ ἀπέναντι.



— Βεβαίως, υπέλαβεν ὁ νάνος, ἀλλὰ μὲ ἕνα πυροβολισμόν τυφεκίου δύναται τις εὐκόλως νὰ σᾶς στείλῃ μίαν σφαῖραν εἰς τὸ στήθος.

Ὁ Βουρβόνος μειδιῶν ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Μουσερόν.

— Τρελλέ μου, εἶπεν, ὁμίλεις ὡς σοφός.

Ὁ Μουσερόν προσέκλινεν ἐδαφιαίως.

— Ἀνιχνεύων χθές, ἐξηκολούθησεν, ἀνεκάλυψαν τὴν καλύβην τοῦ λεμβούχου τοῦ πύργου. Θὰ υπάγω λοιπὸν νὰ δανεισθῶ ἀπὸ αὐτόν, ἐν ἀγνοίᾳ του, πλήρη ἐνδυμασίαν, ἐκείνην τὴν ὁποίαν φορεῖ τὰς ἐορτάς. Μὲ τὴν περιβολὴν ταύτην θὰ δυνηθῆτε, ἂν τὸ ἐγκρίνετε, νὰ περιδιαβάσετε ἐπὶ μίαν ὥραν παρὰ τὴν λιμνην, χωρὶς κἀνεὶς νὰ προσέξῃ εἰς ὑμᾶς.

— Ὠραία ἰδέα, κύρ Μουσερόν, εἶπε γελῶν ὁ στρατάρχης.

— Πηγαίνω καὶ θὰ σᾶς τὴν φέρω ἀμέσως, ἐκλαμπρότατε.

Καὶ ἀπῆλθε πάραυτα χωρὶς μάλιστα νὰ κλείσῃ ὀπισθεν αὐτοῦ τὴν θύραν.

Ἐνῶ ταῦτα συνέβαινον, οἱ εὐγενεῖς τῆς ἀκολουθίας τοῦ βασιλέως καὶ αἱ κυραὶ τῆς μικρᾶς συνοδίας, ἀποσυρθέντες εἰς τὰ δι' αὐτὰς παρασκευασθέντα δωμάτια, ἐκοιμῶντο ὕπνον βαθύτατον. Μόνος ὁ βασιλεὺς, παρὰ τὴν ἰσχυρὰν αὐτοῦ φύσιν, δὲν ἠδύνατο οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ εὔρῃ ἡσυχίαν. Ἐσυλλογίζετο τὴν Κλοτίλδην, ἣν τῷ ἀπέσπασαν ἀπὸ τῶν χειρῶν του, ὡς διὰ μαγείας, καθ' ἣν στιγμὴν ἐθεώρει πλέον αὐτὴν ἰδικήν του.

Εἰς μάτην ἐζήτει ἐν τῷ ὕπνῳ καταφυγὴν ἀπὸ τοῦ ἐφιάλτου τούτου· μόλις τὰ βλέφαρά του ἐκλείοντο, θορυβώδης ρογχαλισμὸς ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ ἐξήγειρεν αὐτόν, ἵνα τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὰ παράφρονα ὄνειροπολήματά του.

Ὁ ρογχαλίζων εἶνε ὁ νέος καὶ θαυμάσιος ναύαρχος Βονιβέ. Εἰκοσάκις δ' ὁ Φραγκῖσκος ἐστράφη ἐν τῇ κλίνῃ αὐτοῦ, εἰκοσάκις ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὰ σκεπάσματα, ἵνα μὴ ἀκούῃ τὸν μονότονον ἐκεῖνον ἦχον, ὅστις διήγειρε τὰ νεῦρά του, εἰς μάτην ὅμως.

Ἀπωλέσας τὴν ὑπομονὴν ὁ βασιλεὺς ἠγέρθη τῆς κλίνης του, φορῶν μόνον τὴν σκελεάν καὶ ὤρμησεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Βονιβέ. Θέσας ἀφοτέρας τὰς ρωμαλέας αὐτοῦ χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ εὐγενοῦς ἔσεισεν αὐτόν τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε ἐκεῖνος τρομάξας ἠγέρθη καὶ ὤρμησας πρὸς τὸ ξίφος του ἐξιφούλησεν. Ἄλλ' ὡς εἶδε τὸν βασιλέα :

— Πῶς! ὑμεῖς, Μεγαλειότατε; ἀνέκραξεν ἔκπληκτος.

— Θὲς τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην του, γενναῖε Βονιβέ, εἶπεν ὁ Φραγκῖσκος γελῶν, διότι δὲν ἔρχομαι νὰ σοὶ κηρύξω τὸν πόλεμον· τούναντίον, ἔρχομαι νὰ σοὶ ζητήσω εἰρήνην.

— Εἰρήνην; ἐπανέλαβεν ὁ ναύαρχος, δὲν ἐννοῶ, καλῶς, Μεγαλειότατε.

— Ἀλλά, φίλε μου, μοὶ ἀφαιρεῖς τὸν ὕπνον ρογχαλίζων φρικωδῶς.

— Ἀληθῶς! ἀνέκραξεν ὁ ναύαρχος.

— Δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθῆξω πλέον καὶ ἰδοὺ ἤλθα νὰ σ' ἐξυπνήσω.

— Μεγαλειότατε, σᾶς ἐξορκίζω, εἶπεν ὁ Βονιβέ, χάριν δι' αὐτὴν τὴν φορὰν . . . οἱ ὀφθαλμοί μου ἀκουσίως κλείουσιν . . . ἀποθνήσκουν δι' ὕπνον.

— Πιθανόν, υπέλαβεν ὁ Φραγκῖσκος, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ κοιμηθῶ, θέλω νὰ μὲ συντροφεύσης. Ἔλα, ἐνδύσου τὰ χέως.

— Ἐνδύομαι, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ Βονιβέ, ἀλλ' ἀφοῦ ἐγὼ δὲν θὰ κοιμηθῶ, οὐδεὶς ἄλλος θὰ κοιμηθῆ.

Καὶ ἔψαυσεν ἀργυροῦν ἐλαττήριον κώδωνος, εὐρισκομένου ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης, κειμένης παρὰ τὴν κλίνην του.

— Τί θὰ πράξῃς; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ναύαρχου.

— Ὅτι ἐξυπνήσω ὅλους ἐν τῷ πύργῳ, Μεγαλειότατε. Ὅταν ὁ βασιλεὺς δὲν κοιμᾶται, οὐδεὶς πρέπει νὰ κοιμᾶται, ἀπήντησε μεθ' ὕφους, ὅπερ ἠνόησεν ὁ βασιλεὺς.

— Βονιβέ, φίλε μου, σὲ ἡγάπων πλεῖοτερον πρὸ ὀλίγου ρογχαλίζοντα.

— Ἄ! Μεγαλειότατε . . .

— Ἐξακολούθησε λοιπὸν τὸν ὕπνον σου, ἐνῶ ἐγὼ θὰ περιδιαβάσω ὀλίγον εἰς τοὺς κήπους τοῦ πύργου.

— Ἀφοῦ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης τὸ ἀπαιτεῖ, ἔσπευσε νὰ εἶπῃ ὁ ναύαρχος, ὑπακούω.

Καὶ ἐξηπλώθη πάλιν ἐπὶ τῆς κλίνης του.

— Καὶ πρὸ πάντων, ἐξηκολούθησεν ὁ Φραγκῖσκος, μὴ βλέπεις κακὰ ὄνειρα.

— Ὅτι προσπαθῆσω, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ Βονιβέ.

Φραγκῖσκος ὁ Ἀ' ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του δὺσθυμος.

— Ἴδου αὐλικοὶ! ἐπιθύρισε τοῖς ἐπιδαφιεύω τὰ πάντα, τιμὰς, δόξαν, πλοῦτη καὶ δὲν δύναμαι νὰ βασισιθῶ εἰς τὴν ἀφοσίωσίν των. Καὶ τί ἔχω νὰ περιμένω παρὰ τοῦ Βονιβέ, ὅστις οὐδὲν πλέον ἐλπίζει παρ' ἐμοῦ;

Καὶ ἐκάλεσε τὸν θαλαμηπόλον του Λάζρον δὲ Σάλβα, ὅστις εὐρίσκετο εἰς παρακειμένην αἴθουσαν μετὰ δύο ἀκολουθῶν.

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY.

ΒΕΒΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

## ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Σ'

Τὸ ἀπροσδόκητον.

Πρωίαν τινά, κατόπιν ἐκδρομῆς, ὁ Βελτίσσεφ ἐκάθητο ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, ἐν ᾧ ὑπῆρχε τράπεζα, φέρουσα τὰ πρὸς πρόγευμα ἐπιτήδια, καὶ διέτρεχε τὰς μολίς

ἐκ τοῦ ταχυδρομείου κομισθείσας ἐφημερίδας. Ἡ Λιουδμήλα παρεσκεύαζε τὸν καφέ. Κατὰ τὴν παρούσαν περίστασιν, μεταξὺ αὐτῶν ἐπεκράτει εἰρήνη καὶ σύμπνοια, διότι ὁ Βιζζιμνοφ, πρὸ πέντε ἡδὴ ἡμερῶν, εἶχεν ἀναχωρήσει εἰς τὴν πόλιν, ἔνθα ἔμελλε νὰ διατρίψῃ ἡμέρας τινάς, χάριν ὑποθέσεών του.

Ἀφνης ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἀντήχησε κρότος ταχυδρομικῶν κωδωνίσκων, καὶ μετὰ δύο-τρία λεπτὰ εἰς τὴν αὐλὴν τῆς ἐπαύλεως εἰσῆλθον τρεῖς τρόικαι! Ἐν τῇ πρώτῃ ἐκάθητο ὁ ἀγροτικός ἀστυνόμος μετὰ τινος δημοσίου ὑπαλλήλου, ἐν τῇ δευτέρᾳ, ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς καὶ ἕτερός τις καὶ ἐν τῇ τρίτῃ ὁ γραμματεὺς. Δύο χωροφύλακες ἦσαν τοποθετημένοι ἐπὶ τῶν ἐμπροσθίων θέσεων τῶν ἀμαζίων.

— Ἡ ὦρα ἡ καλὴ! εἶπε στραφεὶς πρὸς τὸ παράθυρον ὁ Βελτίσσεφ, καὶ ἀφνης ἐγένετο κάτωχρος, θεωρήσας ἐπισταμένως τοὺς ἀπροσδοκῆτους ἐπισκέπτας.

— Λιουδμήλα . . . κᾶτι δυσάρεστον, συμβαίνει, παραχρῶδ' εἶπεν οὗτος δι' ἀδρανούς φωνῆς. Ἀστυνομίαν βλέπω, χωροφύλακας καὶ κάποιους ἄλλους . . . Τοῦτο δὲν εἶνε ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε!

Αὕτη προσέδραμεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ πρὸς στιγμὴν ἐπαράχθη ὡσαύτως. Ἐνόει ὡς ἐξ ἐνστίκτου ὅτι εἰς τὸ ἀπροσδόκητον τῆς ἀφίξεως ταύτης, ἦτις οὐδὲν ὑπέσχετο ἀγαθόν, δεόν προπαντὸς νὰ φυλάξῃ τις τὴν ψυχρὰν ἡρεμίαν καὶ αὐτοσυντηρησίαν.

— Ὅ,τι καὶ ἂν συμβαίη, ἀπειτάθη αὕτη πρὸς τὸν σὺζυγόν της περιβαλλούσα αὐτόν δι' ἐνθαρρυντικοῦ βλέμματος καὶ θέτουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ἐνθυμοῦ ὅτι πρέπει νὰ εἶσαι ἡσυχος! ὅσον τὸ δυνατόν πλειοτέραν ἡσυχίαν! Συλλογίζου κάθε ἀπάντησίν σου, καὶ κυρίως νὰ ἔχῃς ἀνοικτὴν καὶ θαρραλέον τὸ ὕφος καὶ ἡσυχίαν! . . . Μὴ δειλιάς! λάβε θάρρος, φίλε μου, ἔρχονται πλέον!

Μετὰ παρέλθουσι στιγμῆς εἰς τὸ παρακειμένον δωμάτιον ἠκούσθησαν ἡδὴ βηματισμοί. Ὁ ὑπηρετὴς ἠμηνέωξε τὴν θύραν, ὅπως προειδοποίησε τοὺς κυρίους του.

— Εἶνε περιττόν! εἶνε περιττόν, φίλτατε! ἐμπόδισεν αὐτόν ἐπιτακτικῆς τῆς φωνῆς. Εἰμποροῦμεν νὰ παρουσιασθῶμεν καὶ μόνοι μας.

Καὶ μετὰ ταῦτα, εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐστιατόριον ὁ ἀγροτικός ἀστυνόμος, ὁ ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς, ἔτι δὲ καὶ τρίτον πρόσωπον, φορῶν κομψὴν ὁδοιπορικὴν στολὴν καὶ κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα πιλίκιον τῆς ὑπηρεσίας.

Ἡ Λιουδμήλα προσεῖδε τὸν τελευταῖον τῶν εἰσελθόντων καὶ ἀκουσίως ὀπισθοχώρησε κατὰ ἐν βῆμα, μετ' οὐ μικρᾶς ἐκπλήξεως.

Ἐνώπιον αὐτῆς ἵστατο ὁ Ἰβάν Βαντρίκ. Ἀλλὰ τί ἦτο λοιπὸν ὁ Βαντρίκ οὗτος; Ἦτο αὐτὸς ὁ Ζεὺς ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ Βαντρίκ. Πᾶς μορφοσμός τοῦ προσώπου



του, πᾶν βλέμμα και πᾶσα κίνησις του, μάλιστα δὲ και πᾶσα πτυχή τῆς ἐνδυμασίας του ἤλεγχον τὸ μεγαλεῖον τῆς ἰδιαιτέρας ἐκείνης σημασίας, ἣν ἐκλήθη νὰ ἐκπληρώσῃ ὁ Ἰβᾶν Βαντρίκ. Ἡσθάνετο, ὅτι εἶνε ἤδη ἐπισημότης, ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ συνοδεύοντες αὐτὸν κύριοι, δὲν εἶνε ἡ «ὑποτελεῖς του», πρόσθετος θεραπεία, και αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος ἐκτελεστής και κριτῆς τῶν ἀνθρωπίνων κριμάτων.

— Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ συστηθῶ! ἐπιθύριεν οὗτος λίαν χαμηλοφώνως Ἐστάλην ἐκ Πετροπόλεως ὅπως προβῶ εἰς ἰδιαιτέραν ἀνάκρισιν. Ἄλλ' ἡμεῖς γνωρίζομεθα ἤδη και μάλιστα με ὑμᾶς! προσέθετο ἀποταθείς πρὸς τὴν Λιουδμήλαν, οὐχὶ ἄνευ ὑπολανθανούσης δηκτικότητος.

— Χαίρω πολὺ, κύριοι! ἐπὶ τῇ ἰδιότητι φιλόφρονος οἰκοδεσπότη, ὑπέλαβεν ὁ Βελτίστσεφ καθίστατε, παρακαλῶ! Τώρα εἴθε ἀπὸ τὸν δρόμον και ὡς ἐκ τούτου ἐπιτρέψατε νὰ σὰς προσφέρωμεν ποτήριον τεύου κτὶ πρόγευμα.

— Μὴ ἀνησυχῆτε! με ὕφος ἐπείγομένου ἠρνήθη ὁ Βαντρίκ, διατάξαμεν ἤδη τὰ περὶ τοῦ προγεύματός μας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἀλλὰ και δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ προγευματίσωμεν, διότι ὀφείλομεν νὰ προβῶμεν ἀμέσως εἰς ἔργον.

— Εἰς ἔργον; ἐλαφρῶς ἐκδηλῶν ἐκπλήξεως ὕψος ἐπρόφερον ὁ Βελτίστσεφ κ' ἐγὼ ἐνόμιζον, κύριοι, ὅτι διερχόμενοι ἐντεῦθεν ἐσταθμεύσατε ἴν' ἀναπαυθῆτε, και σὰς βεβαιῶ, πολὺ ἐχάρην διὰ τὸν καλὸν ἐρχομόν σας, εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν στενοχωρίαν μας. Μήπως ἐδῶ τριγύρω συμβαίνει ἰδιαιτερόν τι; περιφροντις ἀπετάθη οὗτος πρὸς τὸν ἀγροτικὸν ἀστυνόμον, πρὸς δὲν ἦτο γνωστὸς ὡς γαιοκτῆμων τῆς περιφέρειάς του.

— Ἡμεῖς ἤλθομεν ἐδῶ κατ' ἀπαίτησιν τοῦ κυρίου εἰσαγγελέως, θλιθερῶς πως, ἀλλὰ ταῦτοχρόνως μετ' ἐπισήμου ὕψους, παρετήρησεν ὁ ἀγροτικὸς ἀστυνόμος. . . Ὁ κύριος Βαντρίκ, ἐστάλη ἐδῶ ἐκ Πετροπόλεως με ἰδιαιτέραν ἐντολήν, προσέθετο οὗτος; και, βεβαιῶ θὰ σὰς εἰπῇ ὁ ἴδιος ὅ, τι εἶνε ἀνάγκη.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κύριοι, ἀφοῦ σὰς βλέπω εἰς τὴν οἰκίαν μου, σημαίνει ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἀφορᾷ ἐμὲ ἀτομικῶς;

— Δὲν ἐλανθασθητε! προσέκλινεν ἐλαφρῶς ὁ Βαντρίκ. Ἰδοὺ τὸ πρόγραμμα! εἶπε παρουσιάσας τῷ Βελτίστσεφ χάρτην, δὲν ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ περικόμψου χαρτοφυλακίου του ἐπὶ τῇ βᾶσει τούτου, ὀφείλω νὰ προβῶ εἰς ἀμείων κατ' οἶκον ἔρευναν. Κύριε ἀστυνόμε, λάβετε τὸν κόπον νὰ διατάξετε νὰ εἰσαχθῶσιν οἱ ἀνθρωποὶ μας και ὁ γραμματεὺς.

— Ἐπιτρέψατε παρακαλῶ πρῶτον πάντων νὰ μάθωμεν, εἰς τί κατηγοροῦμαι; σύνοφρος ἠρώτησεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Διὰ τὴν δηλητηρίασιν τοῦ ἐξαδέλφου σας, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἐπωφεληθῆτε τὰ κεφάλαιά του! εὐθέως κατὰ πρόσωπον, ἀνεκοίνωσεν ὁ Βαντρίκ, ἐξετάζων

τὴν ἐντύπωσιν, ἣν θὰ ἐπροξένει ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη ἀνακοίνωσις.

Ἄλλ' οὐδεμίαν ἐντύπωσιν ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ οὗτος.

— Πῶς; . . πῶς εἶπατε; διὰ τὴν δηλητηρίασιν τοῦ ἐξαδέλφου μου, με σκοπὸν νὰ ἐπωφεληθῶ τὰ κεφάλαιά του.

— Μάλιστα, κύριε Βελτίστσεφ.

— Τί παραλογισμὸς! συσπῶν τοὺς ὤμους ἀνεφώνησεν ὁ Πλάτων, μετὰ μειδιάματος, ἐν ᾧ ὑπεμφαίνεται και θλίψις και ἐκπληξις και ἀγανάκτησις ἐπὶ προσβληθείσῃ τιμῇ και ἐμπαιγμὸς πρὸς τὴν προφανῆ ἀβασμιότητα τοσοῦτον βδελυρᾶς εἰκασίας.

— Οὐχ ἤττον, σεῖς ἐνοχοποιεῖσθε εἰς τοῦτο, ξηρῶς ἐπρόφερον ὁ Βαντρίκ.

— Και τί ἄλλο ἀποδεικνύεται ἐκ τούτου, κύριε εἰσαγγελεῦ, ἢ ὅτι εὐκολώτατα ἔκαστος δύναται νὰ ἐνοχοποιηθῇ;

— Ἐγὼ δὲν θὰ διαφιλονικῶ ἂν ἀποδεικνύεται τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο. Ἐγὼ ἐστάλην ἐδῶ μόνον, ὅπως ἐνεργῶσιν προκαταρκτικὴν ἀνάκρισιν, τὰ λοιπὰ εἶνε ἔργον τοῦ δικαστηρίου!

— ὦ! ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶμαι καθ' ὀλοκληρίαν ἡσυχος! ἀνέκραξεν ὁ Βελτίστσεφ ὀρίστε, κύριε εἰσαγγελεῦ, προβῆτε εἰς τὸ καθήκόν σας. Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας!

— Κύριε ἀνθυπομοίραρχε, ἀπετάθη ὁ Βαντρίκ πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς χωροφυλακῆς, παρακαλῶ ν' ἀπομονώσετε ἀμέσως τὴν κυρίαν Βελτίστσεφ και θέσετε αὐτὴν ὑπὸ ἐπιτήρησιν, ὅπως μὴ ὑπάρχη οὐδ' ἡ ἐλαχίστη συνάφεια πρὸς τὸν σύζυγόν της.

— Παρακαλῶ! προχωρήσα; κατὰ ἐν βῆμα εἶπεν ὁ Πλάτων. Μήπως ἡ σύζυγός μου ἐνοχοποιεῖται ὡσαύτως;

— Εἶνε ἀνάγκη, κατὰ τοὺς ἰδίους στοχασμούς μου, ἀπεκρίθη προσκλίνων ὁ εἰσαγγελεὺς.

— Ἄλλ' αὐτὸ πλέον εἶνε βίβη! ἐφώνησεν ἡ Λιουδμήλα.

— Κυρία, ὡς ἀνακριτῆς, δυνάμει τοῦ νόμου, ἔχω εἰς τοῦτο πλήρες δικαίωμα, ὡς ἐκ τούτου παρακαλῶ νὰ ὑπακούετε.

— Ἐν τούτοις, κύριε, πρὸς ἐνοχοποίησιν ἀπαιτοῦνται κἄποια ἀποδείξεις, μετ' εὐσταθείας και συναισθήσεως τοῦ δικαίωμάτος της, εἶπεν αὐτῇ ἡ Λιουδμήλα. Σεῖς δὲ πρὶν ἢ προβῆτε εἰς ἔρευναν και ἀνάκρισιν φέρεσθε πρὸς ἡμᾶς ὡς πρὸς ἀποδειγμένους ἐγκληματίας! . . . Και πρῶτον, ἐγὼ, ὡς οἰκοδέσποινα, ἐπιθυμῶ νὰ παρευρίσκωμαι εἰς τὴν ἔρευνάν σας' δεῦτερον δέ, δεῖξατέ μου τί ἐγγράφα ἔχετε; θέλω νὰ μάθω εἰς τί ἐνοχοποιοῦμαι και δυνάμει τίνος διατάγματος;

— Αὐτὸ Ἰσα-Ἰσα θέλω νὰ ἐξετάσω.

— Εἰς τοῦτο δὲν σὰς ἐμποδίζω, συνήνεσεν ἡ Λιουδμήλα, φρονῶ ὅμως ὅτι οὐδεὶς νόμος σὰς διδὲι τὸ δικαίωμα νὰ στερῆτε τὴν ἐλευθερίαν γυναικὸς ἐκ μόνης τῆς εἰκασίας σας. Ἄν εἴθε σεῖς ἐντεταλμένος νὰ μᾶς θέσετε ὑπὸ κράτησιν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν πιστεύω, ἔχομεν και ἡμεῖς τὴν τιμὴν μας, τὸ ὄνομά μας, τὸ ὁποῖον

εἰς πάντας εἶνε γνωστὸν, και τὰ ὁποῖα περὶ πολλοῦ ποιούμεθα, θέτοντες ὅμως ἡμᾶς ὑπὸ κράτησιν, θὰ προσάψετε ἡμῖν κηλίδα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς κοινωσίας.

— Κυρία, τολμῶ νὰ σὰς διαβεβαιώσω, ἐμειδίασε χαιρεκάκως ὁ Βαντρίκ, τολμῶ νὰ σὰς διαβεβαιώσω, ὅτι δὲν εἶνε ποσῶς κράτησις, παρὰ μόνον προφυλακτικὸν μέτρον, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ σὰς προσάψῃ οὔτε τὴν ἐλαχίστην κηλίδα και τὸ ὁποῖον θὰ διακόψω ἀμέσως, ἂν ἄλλως τε δὲν λάβω ἀνάγκη.

— Ἡ οἰκία αὕτη ἀνήκει εἰς ἐμέ, εἶναι κτήμά μου, διὰ τοῦτο, ἐπαναλαμβάνω, ἐπιθυμῶ νὰ παραστῶ εἰς τὴν ἔρευναν! ἐπιμόμως ἐδήλωσεν ἡ Λιουδμήλα.

— Δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἀπαγορεύσω τοῦτο! ἀβροφρόνως ὑποκλιθεὶς εἶπεν αὐτῇ ὁ Βαντρίκ, και αὐθαρῆ προέβη εἰς ἔργον.

Διὰ τὴν Λιουδμήλαν ἦτο λίαν σοβαρὸν τὸ νὰ παρευρεθῆ εἰς τὴν ἔρευναν, ὅπως μὴ ἀποχωρισθῆ τοῦ συζύγου της, ἔστω και κατὰ τὰς πρώτας ταύτας στιγμᾶς.

Αὐστηροτάτη ἔρευνα, διαρκέσασα τέσσαρς κατὰ συνέχειαν ὥρας, οὐδὲν ἔφερον ἀποτέλεσμα· οὐδὲν ὑποπτον πρᾶγμα, οὐδὲν ἐνοχοποιητικὸν τεμάχιον χάρτου εὐρέθη. Μεταξὺ διαφόρων ἐγγράφων ἀνεῦρεν ὁ Βαντρίκ, ἐν τινι πυξιδί τοῦ Βελτίστσεφ, τὴν ἀπόδειξιν τοῦ Μαξίμου Γρηγόρεβιτς, ἐκ διακουσίων πενήτηντα χιλιάδων.

— Τί ἐγγράφον εἶνε τοῦτο; ἠρώτησεν οὗτος νομίζων ὅτι ἡ εὐεργέτις μοῖρα Ἰσως ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν ἐνός ἐκ τῶν οὐσιωδεστέρων μίτων τῆς ὑποθέσεως.

— ὦ; βλέπετε, ἀποδείξις, ἡσύχως ἀπεκρίθη ὁ Βαντρίκ.

— Και διατί εὐρίσκεται εἰς χεῖράς σας;

— Διότι μοὶ ἐδόθη παρὰ τοῦ μακαρίτου ἐξαδέλφου μου και ἀνήκει εἰς ἐμέ.

— Μήπως τὰ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα χρήματα δὲν ἐλήφθησαν ἀκόμη;

— Ἄν εἶχον ληφθῆ, νομίζω, ὅτι δὲν θὰ εἶχον τὴν ἀπόδειξιν, ἐπειδὴ δὲ εὐρίσκεται εἰς χεῖράς μου, πιθανῶς, ἐγένετο τοῦτο ὅπως ἐπωφεληθῶ τῶν κεφαλαίων του, μετὰ θλιβερᾶς εἰρωνείας παρετήρησεν ὁ Πλάτων.

— Διατελεῖτε εἰς ἀλληλογραφίαν μετὰ τῆς χήρας τοῦ ἐξαδέλφου σας; ἠρώτησεν ὁ Βαντρίκ περατώσας ἤδη τὴν ἔρευνάν του.

— Μάλιστα, ἀμετάβλητος ἐπεβεβαίωσεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Τί εἶδους ἀλληλογραφία ἦτο αὕτη;

— Μμ. . . πῶς νὰ σὰς εἰπῶ. . . περὶ συμφερόντων, διότι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐξαδέλφου μου ὅλοι αἱ ὑποθέσεις ἐπεβάρυνον ἐξαιρετικῶς ἐμὲ μόνον. Εἰς τὰς ἐπιστολάς μας, ἐφ' ὅσον ἐνθυμοῦμαι, τίποτε ἰδιαιτέρα δὲν εἶχομεν.

— Δὲν εἶνε δυνατόν, παρακαλῶ, νὰ μοὶ φέρετε τὰς ἐπιστολάς τῆς Εἰρήνης Βελτίστσεφ, ὅσαι ἀπευθύνοντο πρὸς ὑμᾶς;

— Δυστυχῶς, μ' ὄλην τὴν ἐπιθυμίαν μου, τοῦτο εἶνε ἀδύνατον.

— Πῶς τοῦτο; ταχέως ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτῆς.



— Διότι αἱ ἐπιστολαὶ αὐταί, δὲν ἦσαν τόσον συχναὶ καὶ ἀμφιβάλλω ἂν ὑπάρχη ἐξ αὐτῶν οὔτε ἓν φύλλον.

— Ὡστε λοιπὸν τὰς κατεστρέψατε.

— Δηλαδή, ὄχι, ὅτι τὸ ἔκαμα ἐπίτηδες, οὐδεμίαν εἶχον ἀφορμὴν νὰ τὰς κακαστρέψω· ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴν συνήθειαν νὰ κρατῶ οἰασθήποτε ἐπιστολάς, ἐκτὸς τῶν ἀφορωσῶν ὑποθέσεις ἐμπορικὰς, ἄλλως θὰ ἤμην ἠναγκασμένος νὰ ἔχω ὀλόκληρον ἀρχεῖον διὰ παρομοίαν, ἀσήμαντον ἀλληλογραφίαν.

— Τώρα, κυρία, ἡ ἔρευνα ἐτελείωσε, καὶ, συγγνώμην, ὀφείλω νὰ σᾶς ἀπομακρύνω, ἀπετάθη ὁ Βαντρικ πρὸς τὴν Λιουδμήλαν. Κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ βλέπετε τὸν σύζυγόν σας ἄλλως ἢ ἐπὶ παρουσίᾳ μου.

Οὐδὲ λέξιν εἰπούσα ἡ Λιουδμήλα, μετὰ ὑπερηφάνου ἡρεμίας, συνοδευομένη ὑπὸ χωροφύλακος, εἰσῆλθεν εἰς τὰ δωμάτια τῆς.

[Ἐπειτα συνέχισα].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΣ

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

## Ο ΚΥΡ-ΘΑΝΑΣΗΣ

Διήγημα

ΙΩΑΝΝΟΥ ΖΕΡΒΟΥ

SABIE DE MONTEPIEN

## Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

Ἡ Ἰωάννα ἐξηκολούθησε :

— Δὲν μοῦ πιστεύετε ... τὸ βλέπω ... καὶ ὅμως πρέπει νὰ μοῦ πιστεύσετε . . . Κύριε Λουκιανὲ Βιλλεδιού, αὐτὴν τὴν ὀποίαν ἐνυμφεύθητε προχθές, εἶναι ἡ θυγάτηρ τοῦ ὑποκόμητος Ἀρμάνδου Βιλλεδιού, τοῦ πατρὸς σας, τοῦ ἐραστοῦ τῆς κομῆσης Μαργαρίτας. Ὁ πατὴρ σας δὲν ἀπέθανεν, ὡς πιστεύετε, πνιγὴς τυχαίως εἰς τὸν Λεῖγνα . . . Ἐδολοφονήθη τὴν νύκτα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1820, ὑπὸ τοῦ κόμητος Δεβεζαί, ὁ ὁποῖος τὸν κατέλαβε τὰς 2 μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς κομῆσης . . . Αὐτὸ ἤθελα νὰ σᾶς εἰπῶ, κύριε . . . αὐτὸ ἤθελα νὰ σᾶς ἀποδείξω . . . ἀλλὰ δὲν ἤλθετε . . . καὶ τώρα εἶναι πολὺ ἀργά! . . .

Ὁ Λουκιανὸς εἶχε τὴν ὄψιν πτώματος . . . καὶ ὅμως προσεπάθησε ν' ἀπαντήσῃ καγχάζων, καὶ ἐψιθύρισεν :

— Εἶναι ἀθλία ἡ κωμωδία αὐτὴ τὴν ὀποίαν παίζετε, δεσποίνις.

— Ἄ! ἀπήντησεν ἡ Ἰωάννα, δὲν με πιστεύετε; . . . ἔχετε δίκαιον! Δὲν σᾶς ἀπέδειξα τίποτε ἀκόμη . . . καὶ με ἐκ-

λαμβάνετε ἢ ὡς τρελλὴν ἢ ὡς ψεύστριαν . . . Λοιπὸν λάβετε, κύριε, ἀναγνώσατε, καὶ πιστεύσατε.

Καὶ ἐξαγαγοῦσα τὰς ἐπιστολάς τῆς κομῆσης, ἔτεινεν αὐτὰς εἰς τὸν Λουκιανόν, ὅστις τὰς ἔλαβε, τρεμούση χειρὶ, καὶ διέτρεξεν αὐτὰς ἔντρομος. Καθ' ὅσον δ' ἀνεγίνωσκε, τὸ πρόσωπόν του καθίστατο πελιδνὸν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του διεστέλλοντο ὑπερμέτρως.

— Λοιπὸν, κύριε. — ἠρώτησεν ἡ ἀμειλικτος Ἰωάννα — ἀμφιβάλλετε ἀκόμη;

— Καὶ ἰσχυρίζεσθε, — ἐφέλλισεν ὁ Λουκιανὸς διὰ φωνῆς πνιγομένης — ὅτι ὁ κύριος Δεβεζαί ἐγίνωσκε τὸν ἔνοχον ἔρωτα, τοῦ ὁποῖου αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ εἶναι ἡ ἀπόδειξις;

— Ἄν δὲν τὸν ἐγνώριζε, διατί ἐδολοφόνησε τὸν πατέρα σας;

— Ἐδολοφόνησε;

— Ναι, κύριε, ἐδολοφόνησε . . . καὶ μετ' οὐ πολὺ θὰ ἔχετε τὴν ἀπόδειξιν . . . ἀλλὰ πολλῶ φοβερότεραν . . .

Ὁ ὑποκόμης ἔμεινεν ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα ἀναυδος, ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνε νὰ συνέλθῃ.

— Ὅχι! — ἀνέκραξεν — Ὅχι! . . . Εἶναι ἀδύνατον! . . . Ὅσον καὶ ἂν βλέπουν οἱ ὀφθαλμοὶ μου, δὲν εἰμπορῶ νὰ πιστεῦσω . . . Ποτὲ ὁ κόμης Δεβεζαί δὲν θὰ ἔπραττεν αὐτὸ τὸ ἔγκλημα νὰ νυμφεύσῃ δύο ἀδελφούς! . . . Ἄς υπάγωμεν, Μαγδαληνή, εἰς τὸν πατέρα σας, . . . ἄς υπάγωμεν νὰ εἴπωμεν εἰς αὐτὸν ὅλα αὐτὰ . . . αὐτὸς θὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τὸ φοβερὸν αὐτὸ μυστήριον!

Καὶ ὁ ὑποκόμης, ταῦτα εἰπὼν, ἔλαβεν ἀπὸ τῆς ψυχρᾶς χειρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ ἔσυρεν αὐτὴν πρὸς τὸν πύργον.

— Πηγαίνετε! — ἐψιθύρισεν ἡ Ἰωάννα. Νέα συμφορὰ σᾶς περιμένει.

Καὶ ἠκολούθησεν αὐτοὺς μακρόθεν.

Ὁ Λουκιανὸς καὶ ἡ Μαγδαληνή, ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν μεγάλην αὐλὴν τοῦ πύργου ἔμειναν ὡς κεραυνόπληκτοι.

Ἄμαξα ταχυδρομικὴ ἐστάθμευε παρὰ τὴν κλίμακα. Οἱ ὑπηρέται ἔντρομοι ἦσαν συνηγμένοι εἰς τὴν ἐσοδὸν τῶν μαγειρειῶν. Δύο ἔφιπποι χωροφύλακες, τὸ πυροβόλον ἔχοντες ἐπ' ὤμου, ἦσαν ἐν τῇ αὐλῇ, ἐνῶ ἄλλοι ἐστάθμευον φρουροῦντες παρὰ τὰς ἐξόδους.

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Μαγδαληνή, τί συμβαίνει; . . . φοβοῦμαι.

Ὁ Λουκιανὸς δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ στηρίζων τὴν κλονιζομένην σύζυγόν του ἀνήλθε τὴν κλίμακα.

Χωροφύλαξ ἐφρουρεῖ παρὰ τὴν θύραν τοῦ προδόμου.

Ὁ Λουκιανὸς ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ.

— Δὲν ἐμβαίνουν — εἶπεν ὁ χωροφύλαξ, φράξας αὐτῶ τὴν ἐσοδὸν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε — ἀπήντησεν ὁ νέος, οὐ ἡ φωνὴ ἔτρεμεν — εἶμαι ὁ ὑποκόμης Βιλλεδιού, ὁ γαμβρὸς τοῦ κόμητος Δεβεζαί . . . ἐγὼ δὲ καὶ ἡ σύζυγός μου ἔχομεν ἀνάγκην νὰ εἰσέλθωμεν.

— Ἀπαγορεύεται . . .

— Ἀλλὰ . . .

— Αὐτὴ εἶναι ἡ διαταγὴ . . . ὀμιλήσατε με τὸν ἐνωμοτάρχη.

— Ποῦ εἶναι;

— Εἰς τὴν αὐλὴν, πλησίον εἰς τὴν ἀμαξαν.

Ὁ Λουκιανὸς κατῆλθεν αὐθις τὴν κλίμακα, φέρων σχεδὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὴν Μαγδαληνὴν, καὶ πλησιάσας εἰς τὸν ἐνωμοτάρχη εἶπε :

— Κύριε, σᾶς παρακαλῶ, ἐπιτρέψατε νὰ εἰσέλθωμεν ἐγὼ καὶ ἡ σύζυγός μου εἰς τὸν πύργον.

— Ἀπαγορεύεται — εἶπε ξηρῶς ὁ ἐνωμοτάρχης.

— Διατί;

— Διαταγὴ τοῦ εἰσαγγελέως.

— Ἀλλὰ τί σημαίνει ἡ διαταγὴ αὐτὴ;

— Ἐρωτήσατε ἐκεῖνον ὁποῦ τὴν ἔδωκε.

— Κύριε, μοὶ ὀμιλεῖτε με τρόπον . . .

— Ὅμιλῶ καθὼς μοῦ ἀρέσει . . . Μακρὰ! . . .

Οὐδεὶς δύναται νὰ παλαίσῃ κατὰ τῆς ἀδρανοῦς ἐκείνης δυνάμεως, ἥτις καλεῖται χωροφύλαξ.

Οἱ δύο νέοι ἀπεμακρύνθησαν. Ἡ Μαγδαληνὴ ἠσθάνετο τὰς δυνάμεις αὐτῆς ἐκλειπούσας. Ὁ Λουκιανὸς, λαβὼν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὴν ἔφερον εἰς τὸ ἄλσος καὶ τὴν ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς πόας. Ἐβλεπε τὰ συμβαίνοντα, ἐπιβεβαιοῦντα τοὺς φοβεροὺς λόγους τῆς Ἰωάννας Καλλιουέ, καὶ ἐσκέπτετο :

— Ἐνυμφεύθη πράγματι τὴν ἀδελφὴν μου; Ἡ σύζυγός μου εἶναι θυγάτηρ τοῦ δολοφονήσαντος τὸν πατέρα μου;

Καὶ οὐδεμίαν καθησυχαστικὴν ἀπάτησιν ἠδύνατο νὰ δοθῇ εἰς τὰς φρικώδεις ταύτας ἐρωτήσεις.

ΔΗ'

Ὁ Εἰσαγγελεύς

Ἐνῶ συνέβαινεν ἐν τῷ ἄλσει ἡ μεταξὺ Λουκιανοῦ, Μαγδαληνῆς καὶ Ἰωάννας σκηνή, ἣν ἀφηγήθημεν, τρεῖς ἀνθρωποὶ κατελθόντες τῆς ἀμάξης εἰσῆλθον εἰς τὸν πύργον τοῦ Βεζαί.

Οὗτοι ἦσαν ὁ εἰσαγγελεύς, ὁ ἀνακριτὴς καὶ εἰς γραμματεὺς.

Ὁ εἰσαγγελεύς, ἐνούσιμος τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργοῦ, οὐ εἶχε νυμφεῦθῃ τὴν ἐξαδέλφη, ἐκαλεῖτο Πεσοελιέρ. Νοήμων καὶ εὐπαιδευτος, ἦτο ἀβρότατος περὶ τοὺς τρόπους. Ὡς ἐκ τούτου, ἀπέναντι καταγγελίας τόσον κεραυνοβόλου, προσβαλοῦσης αἰφνιδίως ἀνδρα μεγίστης ἀπολαύοντα ὑπολήψεως καὶ χρηστότατον θεωρούμενον, ἐνόμισεν ὅτι ὤφειλε νὰ μεταβῇ ὁ ἴδιος, ἀντὶ νὰ ἐκδώσῃ ἔνταλμα συλλήψεως.

Ὁ ἀνακριτὴς ὁμοιάζε πρὸς πάντας σχεδὸν τοὺς ἀνακριτὰς τῆς ὑψηλίου. Ἦτο εὐφυής, ἀλλ' ἠρέσκετο εἰς τοὺς σκοτίους ἐλιγμούς, δι' ὧν ἐνόμιζεν ὅτι ἠδύνατο μόνον ν' ἀνακαλύπτῃ τὴν ἀλήθειαν. Δι' αὐτὸν ἕκαστος κατηγορούμενος ἦτο καὶ ἔνοχος. Τὰ μέλη δὲ τοῦ συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν ἐθεώρουν τοὺς λόγους του ὡς χρησμούς.



Ὁ γραμματεὺς ἦτο ἀπλή γραφικὴ μηχανή.

Ὁ εἰσαγγελεὺς, ἀποταθεὶς πρὸς τινὰ τῶν ὑπηρετῶν, ἠρώτησεν :

— Ὁ κύριος Δεβεζαὶ εἶναι ἐδῶ ;

— Ναί, κύριε.

— Ὁδηγήσατέ με, παρακαλῶ, πρὸς αὐτόν.

— Ὁ κύριος κόμης πάσχει, κύριε . . . πηγαίνω δὲ νὰ ἰδῶ ἂν ἐμπορῇ νὰ σᾶς δεχθῇ.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ μᾶς δεχθῇ . . . Ὁδηγήσατέ μας ἀμέσως πρὸς αὐτόν.

Ὁ ὑπνρέτης, καταληφθεὶς ὑπὸ ἀνησυχίας, ὑπήκουσε καὶ ἔφερε τοὺς τρεῖς ξένους εἰς τὸν θάλαμον τοῦ κόμητος. Πρὶν δὲ ἡ ἀνοίξη τὴν θύραν, στραφεὶς πρὸς αὐτοὺς ἠρώτησε :

— Ποῖον πρέπει νὰ ἀναγγεῖλω ;

— Τὸν εἰσαγγελέα — ἀπήντησεν ὁ κύριος Πεσσελιέρ.

Ὁ ὑπνρέτης, ἀνοίξας τὴν θύραν, εἶπεν :

— Ὁ κύριος εἰσαγγελεὺς.

Καὶ ταῦτοχρόνως οἱ τρεῖς ἄνδρες τοῦ νόμου εἰσῆλθον εἰς τὸν θάλαμον.

Ὁ κύριος Δεβεζαὶ, ἀκούσας τὸ ἀναγγελεθὲν ὄνομα, ἀνεσκίρτησε. Νομιμόφρων καὶ εἰς οὐδὲν τῶν μετὰ τὸ 1830 ἀναμιχθεὶς, οὐδέποτε εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὸν εἰσαγγελέα, ὅθεν ἀμέσως ἐνόησεν ὅτι ἡ ἐπίσκεψις ἐκείνη ὑπέκρυπτε συμφορὰν . . .

Ἐνώπιον τοῦ λευκότριχος ἐκείνου γέροντος, οὗ τὴν κεφαλὴν ἐπρόκειτο νὰ ζητήσῃ ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, ἐνώπιον τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, ὅστις ἀπήλαυε τῆς ὑπολήψεως καὶ τῆς ἀγάπης πάντων, ὁ εἰσαγγελεὺς, λησμονήσας ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον ὅτι εἶχε μεταβῆ ἐκεῖ ὡς κατήγορος, ὑπεκλίθη μετὰ σεβασμοῦ.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐμιμήθη αὐτὸν δυσθύμως.

Ὁ κόμης, καταστείλας τὴν ταραχὴν του, προέβη βήματ' αἰνὰ καὶ μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν εὐγενείας προσεκάλεσε τοὺς εἰσελθόντας νὰ καθήσωσιν. Εἶτα καθήσας καὶ αὐτὸς εἶπεν :

— Εἰς τί ὀφείλω τὴν τιμὴν τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ μου παρουσίας τοῦ κυρίου εἰσαγγελεως ;

— Ἡ αἰτία τῆς ἐνταῦθα παρουσίας μου, ἀπήντησεν ὁ ἄνθρωπος τοῦ νόμου, εἶναι ὀλιβερωτάτη.

— Ἐλπίζω, κύριε, ὅτι οὐδεμία καταγγελία σᾶς φέρει ἐνταῦθα καὶ ὅτι δὲν ζητεῖτε ὑπὸ τὴν στέγην μου ἔνοχον.

— Οἴμοι ! κύριε . . . ἡ καταγγελία ὑπάρχει.

— Καὶ ποῖος εἶναι ὁ ἔνοχος ; . . .

Ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν ἀπήντησεν.

Ὁ ἀνακριτὴς δὲν ἐτόλμα νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἦτο ἀνυπόμονος βλέπων τὴν βραδύτητα τοῦ ἀνωτέρου του· αὐτὸς λίαν εὐχαρίστως θὰ ἔθετεν ἀμέσως ζευγὸς χειροπεδῶν εἰς τὸν κόμητα.

— Ἄ ! ὅταν ἡ ὑπόθεσις ἔλθῃ εἰς τὰς χεῖράς μου — ἐσκέπτετο — ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃ πολὺ διαφορετικῶς.

Ὁ κύριος Δεβεζαὶ εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ φοβερᾶς ἀγωνίας, χεῖρονος οἷας δῆποτε βεβαιότητος.

— Περιμένω, κύριε — εἶπε — νὰ μοῦ εἰπῆτε τὸ ὄνομα τοῦ κατηγορουμένου.

— Κύριε κόμη — εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ κόμητος — ἐρωτήσατε τὰς ἀναμνήσεις σας, ρίψατε ἐν βλέμμα εἰς τὸ παρελθόν.

Ἔχω νὰ σᾶς ἀποτείνω διαφόρους ἐρωτήσεις.

— Πρόκειται λοιπὸν περὶ ἐμοῦ ;

— Ἀκριβῶς, κύριε κόμη, περὶ ὑμῶν.

— Ἐρωτήσατέ με, κύριε.

— Ποίᾳς ἡλικίας εἴσθε ;

— Ἐξηκοντούτης.

— Τότε, τῷ 1820, ἦσθε τεσσαρακοντούτης ;

Τὴν χρονολογίαν ἐκείνην ἀκούσας ὁ κόμης ἀνεσκίρτησε τόσον προφανῶς, ὥστε οὐδένα διέφυγεν ἡ ταραχὴ του.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐνόμισεν ὅτι εἶδε τεκμήριον ἐνοχῆς καὶ ἐλυπήθη εἰλικρινῶς.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐμεϊδίασε καὶ ἔτριψε μετ' εὐχαριστήσεως τὰς χεῖρας.

— Καὶ εἰς τὸ 1820 πρέπει νὰ ἀνέλθωσιν αἱ ἀναμνήσεις μου ; — ἠρώτησεν ὁ κόμης, μόλις καὶ μετὰ βίας καταστέλλων τὴν ταραχὴν του.

— Ναί, κύριε.

— Ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα.

— Τότε θὰ ἐνθυμῆσθε τὴν νύκτα τῆς 20 Σεπτεμβρίου ;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κόμητος ἐσκοτίσθησαν.

## ΛΘ'

### Ἡ ἀνάκρισις.

— Ἦσυχάσατε, κύριε κόμη — εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς, ὃν δὲν διέφυγεν ἡ ταραχὴ τοῦ κόμητος.

— Εἶμαι ἐντελῶς ἡσυχος.

— Τότε, κύριε, ἐπαναλαμβάνω τὴν ἐρώτησίν μου : . . . Ἐνθυμῆσθε τὴν νύκτα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1820 ;

— Πληρέστατα.

— Συνέβη κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τί ἄξιον λόγου ;

— Ναί.

— Τί ;

— Τρία πράγματα. Πρῶτον, κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ἀπώλεσα τὴν σύζυγόν μου· δεύτερον, ἐπέσκηψε φοβερὰ θύελλα, τῆς ὁποίας ὁμοίαν οὐδέποτε ἄλλοτε ἐνθυμοῦμαι· καὶ τρίτον, κατὰ τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην νύκτα, στενὸς φίλος μου ἀπώλεσθη.

— Καὶ ποῖος, παρακαλῶ ;

Τὰ χεῖλη τοῦ κόμητος ἐγένοντο κάτωχρα. Ἐν τούτοις, ἄνευ δισταγμοῦ ἀπήντησεν :

— Ὁ ὑποκόμης Ἀρμάνδος Βιλλεδιού.

— Τίνοι τρόπῳ ἀπώλεσθη ;

— Παρασυρθεὶς ὑπὸ τοῦ ἵππου του εἰς τὸν Λεῖγγρα μετ' ἐνὸς ὑπνρέτου του.

— Εἶναι γνωστὸν πόθεν ἤρχετο τότε ὁ ὑποκόμης ;

— Ὁχι, κύριε.

— Ἄνεσῆθη τὸ πτώμα του ;

— Ὁχι.

— Τὸ τοῦ ὑπνρέτου ;

— Ἄνευρέθη τὴν ἐπιούσαν.

— Ὁ κύριος Βιλλεδιού ἦτο φίλος σας ;

— Ὁ κάλλιστος τῶν φίλων μου . . . Προχθὲς μάλιστα ὁ υἱός, του ἐνυμφεύθη τὴν μονογενῆ μου θυγατέρα.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐποίησε κίνημα βαθυτάτης ἐκπλήξεως καὶ ἀνέκραξεν :

— Ἐνυμφεύσατε τὴν θυγατέρα σας μετὰ τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ κυρίου Βιλλεδιού ;

— Ναί, κύριε . . . τί τὸ παράδοξον ;

Ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν ἀπήντησε, καταληφθεὶς ὑπὸ ἀλγεινῆς σκέψεως . . . Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, ποιήσας ἀπότομον κίνημα, ὡς ἄνθρωπος λαβῶν ὀριστικὴν πλέον ἀπόφασιν, εἶπεν :

— Κύριε κόμη, ἔχετε θάρρος ;

— Πιστεύω ὅτι ἔχω . . . ἀλλὰ διατί ;

— Διότι θὰ εἰπῶ λόγους, οἱ ὅποιοι θὰ προσβάλωσιν ἀλγεινότερα τὸ μᾶλλον εὐαίσθητον μέρος τῆς καρδίας σας καὶ τῆς τιμῆς σας.

— Ἡ τιμὴ μου οὐδὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ.

— Τὸ ἐπιθυμῶ διακαῶς.

— Περιμένω.

— Κατηγορία, καθαρῶτατα διατυπωμένη καὶ βασιζομένη, ἂν οὐχὶ ἐπὶ ἀναμφισβητήτων ἀποδείξεων, τοῦλάχιστον ἀπὸ σπουδαιοτάτων τεκμηρίων, μοὶ ἐπεδόθη . . .

— Κατ' ἐμοῦ, κύριε ;

— Ναί . . . Λέγουσιν ὅτι, τὴν νύκτα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1820, ὁ ὑποκόμης Βιλλεδιού δὲν ἐπνίγη τυχαίως εἰς τὸν Λεῖγγρα . . . ἀλλ' ἀπέθανε διὰ βιαίου θανάτου . . .

— Ἐν μονομαχίᾳ, ἴσως ; . . . ἐψέλλισεν ὁ κόμης.

— Δὲν γίνεται λόγος περὶ μονομαχίας.

— Ἄλλὰ ;

— Περὶ δολοφονίας.

Ὁ κύριος Δεβεζαὶ, ἀνεγερθεὶς ἀποτόμως καὶ ἀνυψώσας τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν, ἀνέκραξε :

— Περὶ δολοφονίας ! . . . Με κατηγοροῦσιν ὅτι ἐδολοφόνησα τὸν ὑποκόμητα ;

— Ναί, κύριε.

— Καὶ ποῖος ἐτόλμησε νὰ διατυπώσῃ τὴν ἄτιμον ταύτην κατηγορίαν ;

— Τί σᾶς ἐνδιαφέρει τὸ ὄνομα τοῦ κατηγοροῦ, ἀφοῦ δύνασθε νὰ ἀποδείξετε ὅτι ἐψεύσθη ;

— Νὰ ἀποδείξω ! . . . ἀλλὰ πῶς ; . . . Δύναται ἡ ἀθώότης νὰ ἀποδειχθῇ ὅταν τὸ ἔγκλημα ἐξετελέσθη πρὸ εἰκοσαετίας ;

— Σᾶς εἶπον, κύριε, ὅτι τὰ καταγγελέντα μοὶ βασιζοῦνται ἐπὶ σοβαρῶν τεκμηρίων. Θὰ ἀνασκευάσετε τὰ τεκμήρια ταῦτα, ὅταν ἀναλάβετε τὴν ψυχραμίαν σας.

Ὁ κόμης, ὀρθιος πάντοτε καὶ μᾶλλον νεκρὸς ἢ ζῶν φαινόμενος, ἀπήντησεν :

— Πιστεύω ὅτι πρέπει νὰ μοὶ συγχαρηθῇ ἡ στιγμιαία αὕτη ἀγανάκτησις, ἄλλως λίαν φυσικὴ. Δὲν στεροῦμαι ψυχραιμίας, ὅπως σᾶς ἀπαντήσω. Ἄς μὴ χάσωμεν οὐδὲ στιγμὴν, σᾶς ἐξορκίζω . . . ἄς βραχύνωμεν ὅσον τὸ δυνατόν τὴν φοβερὰν βᾶσανον

— Ἔστω, κύριε . . . Λοιπὸν ἀποκρούετε τὴν περὶ δολοφονίας κατηγορίαν ;



- Μετὰ φρίκης !  
 — Πιστεύετε, καθὼς ὅλοι, ὅτι ὁ κύριος Βιλλεδιού ἀπέθανε τυχαίως ;  
 — Ναί.  
 — Ἄγνοεῖτε τί ἔγεινε τὸ πτώμα του ;  
 — Ἀπολύτως.  
 — Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, κύριε κόμη ;  
 — Ἡ ἀλήθεια, σὰς τὸ ὄμνῶ.  
 Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐσίγησεν αὐθις καὶ ἐφάνη σκεπτόμενος.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

## ΤΟ ΚΑΚΟΝ ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΦΕΡΕΙ ΚΑΛΟΝ

Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

— Ἐνθυμῆσαι τὴν Ρόζαν Χουμπέρτ ; μοι εἶπε ἡμέραν τινα ὁ θεὸς μου, κρατῶν, εἰς χεῖρας ἐπιστολήν, ἣν μόλις εἶχε λάβει, καὶ ἣτις ἐφαίνετο ὅτι πολὺ τὸν συνεκίνησεν.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους, αἱ παιδικαὶ μου ἀναμνήσεις μοι ἀνεπαρέστησαν γελαστὴν φυσιογνωμίαν χαριέσσας νεάνιδος, με κόμην μελίχρυσον, με ὀφθαλμούς μεγάλους, ἐκφράζουσας γλυκύτητα καὶ ἀγαθότητα.

Ἄνεμνήσθην εἶτα, ὅτι ὁ θεὸς μου ὑπῆρξε κηδεμὼν τῆς νεάνιδος ταύτης, ἣτις αἰφνιδίως ἐξηφανίσθη τῆς τε πόλεως καὶ τῆς μνήμης μου.

— Θὰ θεωρήσω τὸν ἑαυτόν μου εὐτυχῆ, θεῖέ μου, ἀπεκρίθην πάραυτα, ἂν ἀκούσω τί ἐνδιαφέρον διὰ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον μοι ἀνεμνήσατε. Ἄν γνωρίζετε λοιπόν τι, εἶπατέ το, σὰς παρακαλῶ, τὰ χιστα.

— Ναί, μοι ἐπανελάβε, με ὕψος σκεπτικόν· ναί, πολλὰ γνωρίζω σχετικῶς πρὸς τὴν Ρόζαν, τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύουσι, διὰ μυριοστὴν ἴσως φοράν, ὅτι μετὰ τὴν δοκιμασίαν ὁ Θεὸς παρέχει τὴν εὐλογίαν, καὶ ὅτι πολλάκις τὸ κακὸν φέρει καλόν.

«Πρὸ δέκα πέντε ἐτῶν, ἐξηκολούθησεν, εἰς μίαν τῶν ἐρημοτέρων τῆς πόλεώς μας ὁδῶν, ἕξ πτωχὴ τις, ἀλλ' ἐντιμὸς οἰκογένεια. Ἀπῆρτιζετο ἀπὸ τὸν πατέρα, μητέρα, καὶ ὠραίαν δεκαοκταετῆ νεάνίδα, ἣτις διεκρίνετο μετὰ τῶν συνομηλικῶν της, ὅχι μόνον διὰ τὴν δροσερότητα καὶ χάριν της, προσόντα τὰ ὁποῖα ἐκίνουν τὸν φθόνον πολλῶν πλουσίων τῆς πόλεως δεσποινίδων, ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ τὴν ἀμεμπτον συμπεριφοράν της.

Πάντοτε εὐθυμὸς καὶ εὐχαριστημένη ἐκ τοῦ ταπεινοῦ τῆς ραπτρίας ἐπαγγέλματος της, ἦτο ἀφοσιωμένη εἰς τὴν περιποίησιν τῶν γονέων της, τῶν ὁποίων ἦτο τὸ μόνον στήριγμα, καθόσον ὁ πατὴρ της, πρὸ πολλοῦ πάσχων, ἦτο ἀνίκανος πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν.

Παρὰ τὴν παντελῆ ἔλλειψιν προικῶς, ἡ Ρόζα ἐποφθαλμιᾶτο παρὰ πλείστων νέων τῆς πόλεως. Εἰς ἐξ αὐτῶν πρὸ πάντων, μονογενῆς υἱὸς πλουσίου ἐμπόρου, ἐδήλωσε εἰς τὸν πατέρα του, ὅτι δὲν θὰ ἐνυμφεύετο, ἂν δὲν ἐλάμβανε ὡς σύζυγον τὴν

χαριέσαν Ρόζαν. Οὗτος, ἂν καὶ μετὰ θλίψεως, ἔδωκε τὴν συγκατάθεσίν του. Ἐν τούτοις ἡ Ρόζα, μὴ σαγηνευθεῖσα ἀμέσως ἐκ τῆς ἐπιζήλου θέσεως, ἡ ὁποία τῆς προσεφέρετο, ἠρνήθη ἐπιμόνος.

«Δὲν δύναμαι νὰ γίνω σύζυγός σου», ἔλεγε πρὸς τὸν Ἰούλιον Β. «Ἡ εἰσοδός μου εἰς τὴν οἰκογένειάν σου, δὲν θὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς γονεῖς σου· καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γίνω αἰτία δυσαρσεκειᾶς μετὰ τῶν συγγενῶν.»

Ἄλλ' οὗτος παρεκάλεσε τόσον, τόσην θλίψιν ἐξεδήλωσε διὰ τὴν ἀρνήσιν τῆς Ρόζας, ὥστε μετεπείσθη ἐπὶ τέλους αὐτῆ, ἀφοῦ ὅμως ἐβεβαιώθη, διὰ τρόπον μὴ ἐπιτρέποντος ἀμφιβολίαν, ὅτι οἱ γονεῖς τοῦ Ἰουλίου οὐδὲν πρόσκομμα παρενέβαλον εἰς τὴν ἔνωσιν ἐκείνην.

Συνεφανήθη τότε, τῆ ἀπαιτήσῃ τῆς Ρόζας, ὅπως ἕκαστος διατηρήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του ἐπὶ ἐν ὀλόκληρον ἔτος, καὶ ἂν μετὰ τὸν χρόνον αὐτὸν δὲν μεταβληθῶσι τὰ αἰσθητά του Ἰουλίου, νὰ μνηστευθῶσι.

Τὸ ἔτος τῆς δοκιμασίας παρήλθε· ὄχι μόνον ὁ ἔρος τοῦ Ἰουλίου ἐφαίνετο ὀσημέραι αὐξάνων, ἀλλὰ καὶ ἡ Ρόζα τὸν ἠγάπησε, καὶ ἐνεπιστεύθη πρὸς αὐτὸν ὀλόκληρον τὴν καρδίαν της.

Οἱ γάμοι των ὠρίσθησαν εἰς ἐποχὴν ὀλίγον βραδεῖαν, διότι ἡ Ρόζα οὐτε ἠδύνατο οὐτε ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ ταχέως τοὺς γονεῖς της, καὶ ἰδίως τὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος ἡμέρα τῆ ἡμέρα ἐξησθένει σπουδαίως.

Παρήλθον μῆνες τινὲς ἀνευ μεταβολῆς, ὅτε αἰφνίς ὁ πατὴρ τῆς Ρόζας ἀπέθανε. Διωρίσθην κηδεμῶν τῶν δύο γυναικῶν, βάρους τὸ ὁποῖον ἀπεδέχθη εὐχαρίστως. Ἐνδιεφερόμην πάντοτε πολὺ διὰ τὴν οἰκογένειαν αὐτὴν. Ἡ δυστυχὴς Ρόζα κατεβλήθη οἰκτρῶς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς της, ἡ δὲ διαγωγὴ τοῦ μνηστῆρός της, καθίστα τὴν θλίψιν της σκληροτέραν, διότι ὁ χαρακτήρ του ἤρχισε νὰ μεταβάλλεται. Τὸ ὕψος του ἐγένετο ἐπιφυλακτικόν, αἱ δὲ ἐπισκέψεις του σπανιώτεροι.

Ἡ δυστυχὴς κόρη ἠσθάνθη τότε τὴν καρδίαν της συντριβομένην ἀπὸ ἀγνωστον θλίψιν. Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κατέλαβε ὅλην τὴν καρδίαν της, εἰς τὴν στοργὴν τοῦ ὁποῖου ἐστηρίζετο, πρὸ πάντων κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας, ἀνάνδρως τὴν ἐγκατέλιπε.

Δυστυχῶς ὅ,τι ὡς προαίσθησις τὴν ἐβασάνιζε, μετεβλήθη μετ' ὀλίγον εἰς σκληρὰν πραγματικότητα. Ἐμαθεν ἡ δυστυχὴς κόρη, ὅτι οἱ γονεῖς τοῦ μνηστῆρός της διεπραγματεύοντο συνοικέσιον διὰ τὸν υἱὸν των μετὰ τῆς θυγατρὸς πλουσίου τινὸς ἐμπόρου φίλου των, κατοικοῦντος εἰς πλησιόχωρον πόλιν, καὶ ὅτι ὁ Ἰούλιος ἐπεδοκίμαζε τὰ σχέδιά των.

Ὅταν ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἐξετάσας ἀκριβῶς, ἔμαθον ὅτι ἡ Ρόζα ἐπροδόθη ἀνάνδρως ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου, ἔσπευσα ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν της. Τὴν εὖρον καταβεβλημένην καὶ ἀγωνιώσαν.

«Γνωρίζω ποῖαν φοβερὰν εἶδησιν θὰ μοι δώσετε», μοι εἶπε μόλις με εἶδε εἰσερχόμενον. «Ναί», ἐξηκολούθησεν ἐν ταραχῇ, «γνωρίζω ὅτι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μοι ὠρίσθη αἰώνιον ἔρωτα με ἐγκατέλιπε, χωρὶς τοῦλάχιστον νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ μοι ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ πλουσία δεσποινὶς ὑπεσκέλισε τὴν πτωχὴν ἐργάτιδα, τῆς ὁποίας ἐν τούτοις εἶχε σχεδὸν ἐπαιτήσῃ τὸν ἔρωτα.»

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, ἡ δυστυχὴς κόρη, μὴ δυναμένη ν' ἀρθρώσῃ πλέον οὐδὲ συλλαβὴν, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν ὀλολύζουσα.

Τοῦτο, μοι ἐπροξένησε μεγάλην ἐντύπωσιν. Προσέπαθσα νὰ πείσω τὴν ἀτυχῆ κόρην, ὅτι ἡ δοκιμασία αὐτῆ, ἡ ὁποία τῆ ἐφαίνετο τόσον φοβερὰ κατὰ τὴν παροῦσαν στιγμὴν, ἀργότερα ἴσως θὰ ἐγένετο αἰτία μεγάλης εὐτυχίας.

«Νομίζω», τῆ εἶπον, «ὅτι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔδειξε τόσον ἀτιμὸν διαγωγὴν, δὲν εἶνε ἀξίος τοῦ ἔρωτός σου, καὶ πολὺ περισσότερο τῆς θλίψεώς σου.»

Μοι ἐφάνη κάπως ἀνακουφισθεῖσα καὶ ὅτε με νῦν χαρίσται διὰ τὰς παρηγόρους λέξεις μου, ἐλαφρὸν μειδίαμα διεγράφετο εἰς τὰ ὠχρὰ χεῖλη της.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην, ἡ Ρόζα μετὰ τῆς μητρὸς της με ἐπισκέφθησαν, διὰ νὰ μοι ἀναγγείλωσιν, ὅτι ἀπερῆσαν νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν πόλιν μας, καὶ ν' ἀποκατασταθῶσιν εἰς ἄλλην, παρὰ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης Δεμόν.

Ἐπεδοκίμασα τὴν ἀπόφασίν των, καὶ οὕτω μετὰ δύο ἐβδομάδας ἀφῆκαν τὴν πόλιν μας, οὐχὶ ἀνευ θλίψεως βεβαιῶς, διότι ἐνταῦθα ἀμφοτέρω διήλθον ὠραία καὶ εὐτυχῆ ἔτη, τὰ ὁποῖα εὐκόλως δὲν ἠδύναντο νὰ λησμονήσωσιν. Ἐνα μῆνα ἀργότερον ὁ Ἰούλιος ἐνυμφεύθη τὴν πλουσίαν δεσποινίδα.

Ἡ ἀποκατάστασις αὐτῶν εἰς τὴν πόλιν Β. ὑπῆρξεν εὐτυχὴς. «Ἡ ἐργασία δὲν λείπει ποτέ», μοι ἔγραφε συνεχῶς ἡ Ρόζα, μοι προσέθετε δὲ ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπανεύρισκε τὴν γαλήνην τῆς καρδίας της. Αἰφνίς ἔπαυσε γράφουσα, καὶ ἤρχισα ν' ἀνησυχῶ διὰ τὴν μακρὰν σιωπὴν της, ὅτε μίαν ἡμέραν ἡ Ρόζα εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

Ἐπανείδον τὴν εὐτυχῆ Ρόζαν τῶν ἀρχαίων ἡμερῶν ! Εὐθυμὸς καὶ μειδιώσα με ἐπλησίασε.

«Συγχαρῆσατέ με», μοι εἶπεν, «ἂν ἤρρησα νὰ σὰς γνωρίσω τὰ διατρέχοντα. Ἐπροτίμησα νὰ ἔλθω καὶ αὐτοπροσώπως νὰ σὰς εἶπω, ὅτι ἡ δοκιμασία μετεβλήθη εἰς εὐλογίαν, ὡς μοι εἶπατε, ὅτε καταβεβλημένη ὑπὸ τῆς θλίψεως, μόλις ἠδυνάμην νὰ ὑπομένω τὴν φοβερὰν δυστυχίαν μου.»

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἔμεινα ἐκπληκτος, ἐναγωνίως δὲ ἀνέμενον τὴν λύσιν τοῦ ὠραίου αὐτοῦ αἰνίγματος.

«Θὰ σὰς διηγηθῶ ἐν ἐκτάσει», ἐξηκολούθησεν ἡ Ρόζα, «ὁποία εὐτυχία μοι συνέβη τελευταίως, τὴν ὁποίαν καὶ ἐγὼ μόλις τολμῶ νὰ πιστεύσω.»



«Μόλις ἐγκατεστάθην εἰς Β, αἱ ἐργασίαι ἦσαν τόσον πολλαί, ὥστε μόλις ἐπρόφθανον εἰς τὰς παραγγελίας, τὰς ὁποίας μοι ἔκαμνον. Χάρις εἰς τὰς θερμάς σας συστάσεις, ἀγαπητέ μου κύριε, ἐπροστατεύθην με τρόπον ὅπως ἰδιαίτερον. Κυρία τις πλουσία καὶ διακεκριμένη με παρεκάλεσε νὰ τῆς παραχωρήσω τὸν περισσότερον καιρὸν μου, τὸν ὅποιον εἶχον ὠρισμένον διὰ τὰς ἐργασίας μου. Ἡ εὐγενὴς ἐκείνη κυρία τόσον ἐσυμπάθησε πρὸς ἐμέ, ὥστε μετ' εὐγνωμοσύνης ἀφωσιώθην εἰς αὐτήν. Μετέβαινον σχεδὸν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν φιλόξενον οἰκίαν της. Μετὰ τινα καιρὸν διηγῆθην εἰς τὴν κυρίαν Λοράν—οὕτως ὠνομάζετο—τὰς θλίψεις, τὰς ὁποίας ἐδοκίμασα εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς μου. Ἐπίσης καὶ αὐτῇ μοι διηγῆθη, ὅτι ἦτο χήρα πρὸ πολλῶν ἐτῶν, καὶ ὅτι ἀφιέρωσε τὴν ζωὴν της εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τριῶν τέκνων της. Εἶχε προσέτι καὶ ἓνα ἀδελφόν, τὸν κύριον Κάρολον Ζεράρ, ἰατρὸν διακεκριμένον, ὁ ὁποῖος ἕνεκα μεγάλης θλίψεως, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πατρίδος του, καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔμενον εἰς μίαν ἐπαρχίαν τῆς Μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς.

«— Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ ἀγαπητός μου ἀδελφός, μοι ἔλεγε ἡ κυρία Λοράν, «τὰ τέκνα μου μεγαλώνουν, καὶ ἔχω ἀνάγκη τῆς συνδρομῆς του διὰ τὴν ἀνατροφὴν των. Τὸ γνωρίζει αὐτὸ καὶ δὲν ἀμφιβάλω ὅτι θὰ ἀποφασίσῃ νὰ ἐπανέλθῃ. Εἶνε εὐγενὴς καρδιά ὁ ἀγαπητός μου Κάρολος». Μοι ἔλεγε δὲ κατόπιν. «Θυσιάζει τὴν ζωὴν καὶ τὸ μέλλον του διὰ νὰ περιποιητῆται τοὺς πτωχοὺς συμπατριώτας του. Ἦτο εὐθυμὸς, χαρίεις, μέχρι τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπέθανεν ἡ μνηστὴ του, ὀλίγας ἐβδομάδας πρὸ τοῦ γάμου των. Ὁ ἴδιος πολλάκις μοι εἶπεν, ὅτι ἡ εὐτυχία του ἐκλείσθη εἰς τὸν τάφον τῆς προσφιλοῦς του νεκρᾶς. Παρῆλθον δέκα ἔτη ἀφότου ἀνεχώρησε. Πόσον μακρὰ μοι ἐφάνθησαν τὰ ἔτη αὐτά! Ὡ! πότε θὰ τὸν ἐπανίδω», ἔλεγε, σπογγίζουσα τὰ δάκρυά της.

«Ἐνα πρωτὶ, μόλις ἤρχισα τὴν συνήθη ἐργασίαν μου, εἶδον τὴν κυρίαν Λοράν νὰ ἔρχεται πρὸς ἐμέ με ὕψος ἀνήσυχον.

«— Ἀγαπητὴ Ρόζα, μοι εἶπε, «ἄφησε, σὲ παρακαλῶ, σήμερον τὴν ἐργασίαν, καὶ βοήθησόν με εἰς τὰς ἀναγκαίας προετοιμασίας, διότι ὁ ἀδελφός μου φθάνει σήμερον. Πρὸ ὀλίγου ἔλαβον τὸ χαροποιὸν τηλεγράφημα. Θὰ φθάσῃ ἀκριβῶς κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος».

«Ἀπερίγραπτος ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ τῆς κυρίας Λοράν, ὅταν ἐνηγκαλίσθη τὸν ἀδελφόν της, μετὰ τόσα ἔτη χωρισμοῦ.

«Ὁ κύριος Ζιράρ ἦτο σχεδὸν τεσσαράκοντούτης. Εἶχε ὑψηλὸν τὸ ἀνάστημα, μαῦρα μαλλιά, μέτωπον μέγαν καὶ σεβαστόν. Εἰς τὴν ὥραιαν καὶ ἐκφραστικὴν φυσιογνωμίαν του ἐφαίνοντο τὰ ἴχνη τῆς θλίψεως. Ὅπως ἡ κυρία Λοράν, ἐφέρετο καὶ οὗτος πρὸς ἐμέ μετὰ γλυκύτητος, χωρὶς ὑπεροψίαν καὶ ἐν τούτοις ἤμην πτωχὴ ἐργάτρια.

«Παρῆλθον ὀλίγαι ἡμέραι, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ κυρία Λοράν με προσεκάλει σχεδὸν καθ' ἑκάστην εἰς τὴν οἰκίαν της. Ὁ κύριος Ζιράρ ἐφέρετο πρὸς ἐμέ ἀβρότατα, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δι' ἐμέ ἦτο πολὺτιμον, ἦτο ἡ πραγματικὴ συμπάθειά του.

«Μίαν ἡμέραν ἐργαζόμεν ἡ μόνη εἰς τὸ σύνθητες τῆς ἐργασίας δωμάτιον. Αἴφνης βλέπων ἐρχόμενον τὸν κύριον Ζιράρ.

«— Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ με ἀκούσετε ὀλίγας στιγμάς, δεσποινίς;» με ἠρώτησε.

«Ἡ φωνὴ του ἦτο τόσον σοβαρὰ, τόσον συγκεκινημένη, ὥστε ἐπληκτοὶς ἀφῆκα νὰ πέσῃ ἡ ἐργασία ἀπὸ τὰς χεῖράς μου, καὶ τὸν παρετήρησα με βλέμμα ἀγωνιώδες.

«— Δεσποινίς, μοι λέγει καὶ πάλιν, «δὲν θὰ μεταχειρισθῶ κοινὰ προοίμια, ἀλλὰ θὰ σας εἶπω ἀπ' εὐθείας ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν σας εἶδον, ἤσθάνθην εἰς τὴν καρδίαν μου ν' ἀναγεννᾶται ἡ ἐλπίς. Γνωρίζω ὅτι ἡ αἰτησίς μου θὰ σας φανῆ παράτολμος, διότι ἔχω διπλάσιαν ἀπὸ ὑμᾶς ἡλικίαν, καὶ ἐν τούτοις τολμῶ νὰ σας ἐρωτήσω, ἂν συγκατανεύετε νὰ δεχθῆτε τὴν χεῖρά μου. Σὰς ἀγαπῶ, διότι καθ' ἑκάστην νέας ἀνακαλύπτω εἰς ὑμᾶς ἀρετάς. Σεῖς μόνη καταρωθῆσατε νὰ μοι ἐμπνεύσετε ἐλπίδα εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζα διὰ παντός δι' ἐμέ ἀπολεσθεῖσαν. Σεῖς ἐπίσης ὑπεέρατε, Ρόζα, ἀλλὰ θὰ δυνηθῶ νὰ σας κάμω νὰ λησμονήσετε τὰς θλίψεις τῆς παρελθούσης ζωῆς σας. Ὡ! σας παρακαλῶ, δεσποινίς, ἀποκριθῆτέ μου».

«Οἱ λόγοι οὗτοι, τοὺς ὁποίους καθόλου δὲν ἐπερίμενα, μοι ἐπροξένησαν μεγάλην συγκίνησιν, ὥστε τὰ δάκρυα ἐπλημμύρισαν τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ οἱ λυγμοὶ δὲν μοι ἐπέτρεπον ν' ἀποκριθῶ.

«Ἦτο λοιπὸν δυνατόν! Αὐτός, ὁ τόσον εὐγενὴς καὶ ἀγαθός, ὁ τόσον ἀνώτερος κατὰ τὴν οἰκογενειακὴν θέσιν καὶ τὴν περιουσίαν, αὐτός, ὁ ὁποῖος ἦτο πάντοτε δι' ἐμέ ὁ τύπος τοῦ ἰδανικοῦ, τὸν ὅποιον οὐδὲ νὰ τὸν φαντασθῶ ἐτόλμων, αὐτὸς νὰ προσφέρῃ τὴν χεῖρά του εἰς ἐμέ τὴν πτωχὴν ἐργάτιδα;

«Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μοι ἤρπασε τὴν χεῖρα.

«— Ρόζα, μοι εἶπε, κλίνων πρὸς ἐμέ, «μὴ φοβῆσαι· ἐὰν δὲν δύνασαι νὰ με ἀγαπήσῃς, εἶπέ το ἐλευθέρως, εἰλικρινῶς. Δὲν εἶμαι τάχα συνειθισμένος νὰ ὑποφέρω; Μήπως δὲν γνωρίζω ὅτι ἡ ἐλπίς, ἡ ὁποία ἐγεννήθη εἰς ἐμέ, ἦτο ἄφρων καὶ ματαία; Ἴσως ἄλλος εὐτυχέστερος ἀπὸ ἐμέ ἐξουσιάζει τὴν καρδίαν σου».

«— Ὡ! μὴ τὸ λέγετε αὐτό, ἀνέκραξα σχεδὸν ἀκουσίως μου. Σεῖς μόνον πρόπει ν' ἀγαπᾶσθε. . .»

«Ἐξάλλος ἐκ τῆς χαρᾶς με περιέβαλεν εἰς τὰς ἀγκάλας του ψιθυρίζων:

«— Ὡ, Ρόζα, τὰς οὐρανίους αὐτὰς λέξεις ἐπαναλάμβανε πάντοτε, ὦ, ναί, πάντοτε, πάντοτε. . .»

«Καὶ τώρα, ἐξηκολούθησεν ἡ Ρόζα, «ὀλίγα μένου νὰ σας εἶπω. Ἡ κυρία Λοράν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶπε τὰ πάντα ὁ Κά-

ρολος, με ἐσφιγξεν εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ με ὠνόμασεν ἀδελφὴν της. Οἱ γάμοι μας θὰ γίνουσι μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας, καὶ ἦλθον νὰ σας παρακαλέσω, ἀγαπητέ κύριε, νὰ παρευρεθῆτε. Ὁ Κάρολος ἤθελε νὰ με συνοδεύσῃ διὰ νὰ σας γνωρίσῃ, διότι με ἀγαπήσατε καὶ με ἐπροσταύσατε ὡς πατήρ, ἀλλ' ἐπροτίμησα νὰ ἔλθω μόνη, διὰ νὰ σας διηγηθῶ ἐλευθέρως ὅλην μου τὴν χαρὰν».

Ἐνταῦθα ὁ θεὸς μοι ἠγέρθη. Ἡ διήγησίς του ἐπερατώθη.

«Ἡ ἐπιστολὴ αὐτῇ, τὴν ὁποίαν κρατῶ, προσέθεσεν, εἶνε τῆς κυρίας Ρόζας Ζιράρ. Ἡ μήτηρ της ζῆ ἀκόμη, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπανίδῃ τὴν χώραν εἰς τὴν ὁποίαν ἔζησε πολλὰ ἔτη. Ἡ θυγάτηρ της, μετὰ τοῦ συζύγου της θὰ τὴν συνοδεύσωσι. Θὰ ἴδῃς τὴν Ρόζαν, θὰ τὴν ἴδῃς εὐτυχῆ σύζυγον, εὐδαιμόνα μητέρα, ἐνῶ ὁ ἐπίορκος μνηστὴρ διαγίγει βίον ἀνιαρόν, καταδικωμένος ὑπὸ τῆς τύψεως, ὅτι ἐπρόδωκεν ἐκείνην, ἡ ὁποία μόνη ἠδύνατο νὰ τὸν καταστήσῃ εὐτυχῆ. Δὲν θὰ παύσω ἐπαναλαμβάνων πάντοτε, ὅτι μετὰ τὴν δοκιμασίαν ὁ Θεὸς δίδει τὴν ἀνταμοιβήν, καὶ ὅτι τὸ κακὸν φέρει πολλάκις καλόν.

\*\*\*

## ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Δεσποινίδα Εἰρήνην Χατζηπέτρου, καὶ κ. κ. Κ. Κατακούλην, Ν. Χρυσουλάκη, Ἀνδρέαν Λούζη, Εὐάγγελον Κωνσταντακόπουλον, Παναγὴν Μηλιάτην, Ἰω. Σισίνην, Κ. Ν. Κατσαρόν ἰατρὸν, Ἀναστ. Σισίνην, Ἰωάννην Δ. Πομόνην, Φ. Χριστοδουλάτον, Νικόλαον Γεωργαντᾶν, Σπυρίδωνα Χαλικιᾶν, Περικλῆν Δρακούλην, Συνδρόμου Ἰωάννην ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Παναγὴν Ι. Μεταξᾶν. Ἀπεστάλησαν. — κ. Σπυρίδωνα Καφύρην. Ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα κατὰ τὴν νέαν διεύθυνσίν σας. — κ. Χαρικλῆν Μ. Τουρλιτάκην ὡν φροντισωμένην Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γ. Δ. Ἄννινον, ἀνθυπολ. Ἀπεστάλησαν. — κ. Πάνον Β. Κοντοπούρην. Ἐλήφθησαν Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν. — Φαέθοντι Ἐνταῦθα. Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον, ἀναγνώσατε τὸ «Τέλος τοῦ Σκοποῦ» ὑπὸ Ἀλεξ. Δουμά ἰοῦ· ὡς πρὸς τὸ δεύτερον, ἀτυχῆς κατὰ τὴν ὑπόθεσιν καὶ δυστυχῶς ἀκατάλληλον διὰ τὰ Ἐκλεκτά. Μετὰ λύπης δὲ σὰς παρατηροῦμεν ὅτι ἐν τῷ νέῳ σας ἔργῳ πρόεβητε εἰς καθάρσεις τινὰς τῆς γλώσσης, αἱ ὁποῖαι τὴν . . . κατερῶσαν. — κ. Δ. Μειμάρην, ἰατρὸν. Ἐλήφθησαν φρ. 15, ἀντίτιμον συνδρομῆς ὑμῶν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐνεγράφητε εἰς Ἰατρικὸν Δελτίον, ὁὐτινος ἡ ἀποστολὴ ἤρξατο ἀποσταλέντων καὶ τῶν προσκοθέντων φυλλαδίων. — κ. Σ. Μεργάτον. Ἐλήφθη ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γρ. Φορτοῦναν. Ἀπεστάλη. Ἐγράψαμεν. — κυρίαν Μαριέτταν Ἀναστασιάδου. Ἀπεστάλησαν. — Δεσποινίδα Ἀναστασίαν Σταυροπούλου. Θὰ τὰ λαμβάνετε μετὰ τὴν νέαν διεύθυνσίν σας. — κ. Δ. Μοσχολάκη. Ἐγράψαμεν. — κ. Π. Χριστοδούλου. Ἐγράψαμεν. Ἀπόδειξις ἀπεστάλη. — κ. Ν. Παπούλην. Ἐνεγράφη ὁ κ. Α. Δ. πρὸς ὁ ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου.

## Ἐξεδόθη τὸ ΣΤ' τεῦχος τῆς

## ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

περιέχον τὴν συνέλειαν τοῦ Νικόλα Σιγαλοῦ, νέας Ἀθηναϊκῆς μυθιστορίας τοῦ κ. Γρηγορίου Σενοπούλου. Τιμὴ ἑκάστου τεύχους (ἐξ 96 σελίδων μετ' ἐξωφύλλου) λεπτὰ 50.

Συνδρομὴ ἑτησία (24 δεκαπενθήμερα τεύχη) δρ. 10. προπληρωταί, ἐξάμηνος δρ. 6 προπληρωταί.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν αἱ αὐταὶ τιμαὶ εἰς χρυσόν. Ἄντι 3 μόνον δραχμῶν, τῇ προσήκῃ τῶν ταχυδρομικῶν, οἱ νέοι ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ δικαιούνται νὰ λάβωσι τὰ προσκοθέντα τεύχη τῆς Ἐλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ὡς καὶ τινὰ ἐξ αὐτῶν κατ' ἐκλογὴν ἀντὶ 25 λεπτῶν ἑκαστον τεύχους.